

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 443

Warszawa, 20 kwietnia 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o składce audiowizualnej.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Elżbietę Kruk.

(-) Waldemar Andzel; (-) Dorota Arciszewska-Mielewczyk; (-) Jan Krzysztof Ardanowski; (-) Zbigniew Babalski; (-) Barbara Bartuś; (-) Joanna Borowiak; (-) Lidia Burzyńska; (-) Witold Czarnecki; (-) Katarzyna Czochara; (-) Elżbieta Duda; (-) Jacek Falfus; (-) Ewa Filipiak; (-) Leszek Galembe; (-) Szymon Giżyński; (-) Teresa Glenc; (-) Konrad Głębocki; (-) Małgorzata Golińska; (-) Kazimierz Gołojuch; (-) Kazimierz Gwiazdowski; (-) Wiesław Janczyk; (-) Krzysztof Jurgiel; (-) Alicja Kaczorowska; (-) Piotr Kaleta; (-) Jan Kilian; (-) Robert Kołakowski;

(-) Jarosław Krajewski; (-) Leonard Krasulski; (-) Andrzej Kryj;
(-) Bernadeta Krynicka; (-) Dariusz Kubiak; (-) Jacek Kurzepa; (-) Anna
Kwiecień; (-) Bogdan Latosiński; (-) Józef Leśniak; (-) Joanna Lichočka;
(-) Krzysztof Lipiec; (-) Paweł Lisiecki; (-) Marzena Machałek;
(-) Krzysztof Maciejewski; (-) Jerzy Materna; (-) Grzegorz Matusiak;
(-) Mieczysław Miazga; (-) Iwona Michałek; (-) Jan Mosiński;
(-) Kazimierz Moskal; (-) Aleksander Mrówczyński; (-) Wojciech Murdzek;
(-) Waldemar Olejniczak; (-) Jerzy Paul; (-) Piotr Polak; (-) Marcin
Porzucek; (-) Grzegorz Puda; (-) Urszula Rusecka; (-) Bogdan Rzońca;
(-) Anna Schmidt-Rodziejewicz; (-) Wojciech Skurkiewicz; (-) Andrzej
Smirnow; (-) Kazimierz Smoliński; (-) Dariusz Starzycki; (-) Halina
Szydełko; (-) Ewa Szymańska; (-) Jacek Świat; (-) Dominik Tarczyński;
(-) Robert Telus; (-) Ewa Tomaszewska; (-) Sylwester Tułajew; (-) Piotr
Uściński; (-) Grzegorz Adam Woźniak; (-) Krystyna Wróblewska;
(-) Jarosław Zieliński; (-) Maria Zuba; (-) Wojciech Zubowski.

USTAWA
z dnia ... 2016 r.
o składce audiowizualnej

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Składka audiowizualna, zwana dalej „składką”, jest zryczałtowaną daniną publiczną ponoszona, na zasadach określonych w niniejszej ustawie, przez odbiorców końcowych energii elektrycznej w celu finansowania misji publicznej instytucji mediów narodowych, określonej w ustawie z dnia ... 2016 r. o mediach narodowych (Dz. U. poz. ...).

Art. 2.

Wpływy ze składki pomniejszone o wynagrodzenie inkasentów stanowią przychody Funduszu Mediów Narodowych, działającego na podstawie ustawy wymienionej w art. 1.

Art. 3.

1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dodatkowy punkt poboru – punkt poboru położony w tej samej miejscowości co pierwszy punkt poboru, a w mieście administracyjnie podzielonym na dzielnice – w tej samej dzielnicy, w którym odbiorcą końcowym jest osoba fizyczna będąca jednocześnie odbiorcą końcowym w pierwszym punkcie poboru albo jej małżonek zameldowany na pobyt stały pod wspólnym adresem;
- 2) inkasent – przedsiębiorstwo energetyczne obowiązane do pobrania składki od odbiorcy końcowego i wpłacenia jej we właściwym terminie organowi podatkowemu;
- 3) odbiorca końcowy – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej będącą odbiorcą końcowym energii elektrycznej na podstawie umowy zawartej z przedsiębiorstwem energetycznym;
- 4) organ gminy – wójta, burmistrza lub prezydenta miasta;
- 5) organ podatkowy – naczelnika właściwego urzędu skarbowego;

- 6) pierwszy punkt poboru – punkt poboru, w którym odbiorcą końcowym jest osoba fizyczna, znajdujący się w budynku mieszkalnym lub lokalu mieszkalnym, w którym osoba ta jest zameldowana na pobyt stały;
 - 7) punkt poboru – wyposażone w układ pomiarowo-rozliczeniowy miejsce, do którego operator systemu dystrybucyjnego dostarcza odbiorcy końcowemu energię elektryczną na podstawie umowy;
 - 8) ryczałt energetyczny – świadczenie przysługujące na podstawie przepisów o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego lub przepisów o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych;
 - 9) świadczenie opiekuńcze – zasiłek pielęgnacyjny, specjalny zasiłek opiekuńczy lub świadczenie pielęgnacyjne przysługujące na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych;
 - 10) świadczenie wychowawcze – świadczenie przysługujące na podstawie przepisów o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci;
 - 11) umowa – umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej albo umowę kompleksową;
 - 12) usługi dystrybucji – usługi dystrybucji energii elektrycznej świadczone na podstawie umowy;
 - 13) zryczałtowany dodatek energetyczny – dodatek energetyczny, o którym mowa w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹⁾).
2. Użyte w ust. 1 w pkt 3, 7, 11 i 12 w objaśnieniach określenia „usługi dystrybucji energii elektrycznej”, „umowa o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej”, „operator systemu dystrybucyjnego”, „przedsiębiorstwo energetyczne”, „umowa kompleksowa”, „układ pomiarowo-rozliczeniowy” i „odbiorca końcowy” mają znaczenie nadane im w przepisach ustawy wymienionej w ust. 1 pkt 13.
3. Za odbiorcę końcowego w rozumieniu ustawy uważa się także spadkobiercę zmarłej osoby fizycznej, która zawarła umowę z przedsiębiorstwem energetycznym, do czasu rozwiązania tej umowy lub zawarcia nowej umowy, chyba że umowa zawarta przez spadkodawcę przewiduje jej wygaśnięcie przez śmierć strony.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238, z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942, 1101 i 1662, z 2015 r. poz. 151, 478, 942, 1618, 1893, 1960 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 266.

Art. 4.

1. Przepisów ustawy nie stosuje się do odbiorców końcowych będących:
 - 1) misjami dyplomatycznymi, urzędami konsularnymi, jednostkami zagranicznych sił zbrojnych albo międzynarodowymi organizacjami lub ich przedstawicielstwami, jeżeli na podstawie ustaw, umów lub powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych korzystają z przywilejów i immunitetów;
 - 2) członkami personelu podmiotów wymienionych w pkt 1 lub osobami z nimi zrównanymi, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Minister właściwy do spraw zagranicznych przekazuje organowi podatkowemu informację o odbiorcach końcowych, o których mowa w ust. 1, na podstawie danych zgłoszonych mu przez zainteresowanych odbiorców końcowych.

Rozdział 2

Przedmiot, obowiązek zapłaty, podmiot obowiązany do zapłaty i wysokość składki

Art. 5.

Obowiązek zapłaty składki powstaje odrębnie od każdego punktu poboru.

Art. 6.

Obowiązek zapłaty składki ciąży na odbiorcy końcowym.

Art. 7.

Obowiązek zapłaty składki powstaje pierwszego dnia każdego miesiąca.

Art. 8.

Składka wynosi 15 zł miesięcznie.

Art. 9.

1. Odbiorca końcowy wpłaca składkę na rachunek bankowy inkasenta bez wezwania.
2. Termin zapłaty składki upływa z końcem miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty.
3. Składka zapłacona przed dniem powstania obowiązku zapłaty stanowi nadpłatę i podlega z urzędu zaliczeniu na poczet składek należnych za kolejne miesiące.

Rozdział 3

Pobór i przekazywanie składki

Art. 10.

Inkasentami są przedsiębiorstwa energetyczne pobierające należności z tytułu świadczenia usług dystrybucji.

Art. 11.

1. Inkasent jest obowiązany:

- 1) przy zawieraniu umowy albo dokonywaniu w niej zmian odebrać od odbiorcy końcowego oświadczenie o zapoznaniu się z informacją o obowiązku zapłaty składki i sposobie jej uiszczania;
- 2) przysłać każdemu odbiorcy końcowemu informację, o której mowa w pkt 1, w terminie do dnia 10 stycznia każdego roku.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności:

- 1) podstawę prawną obowiązku zapłaty składki;
- 2) wysokość składki i termin jej zapłaty;
- 3) numer rachunku bankowego do dokonania wpłaty składki;
- 4) wzory zapłaty za jeden miesiąc oraz za okresy dłuższe, do dwunastu miesięcy;
- 5) wyjaśnienia dotyczące zwolnień od obowiązku zapłaty składki;
- 6) wyjaśnienia dotyczące obowiązku inkasenta informowania organu podatkowego o niezapłaceniu składki w terminie lub zapłaceniu jej w niepełnej wysokości.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, mając na względzie konieczność ułatwienia odbiorcy końcowemu terminowego wywiązania się z obowiązku zapłaty składki oraz usprawnienia jej poboru.

Art. 12.

1. Inkasent jest obowiązany:

- 1) prowadzić ewidencję wpłat dokonywanych tytułem składki;
- 2) po potrąceniu należnego wynagrodzenia – wpłacać pierwszego i piętnastego dnia miesiąca na rachunek organu podatkowego kwotę pobranej składki;
- 3) przekazywać organowi podatkowemu, za pomocą środków komunikacji elektronicznej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.²⁾), w terminie do dziesiątego dnia miesiąca, deklarację

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195.

- o wysokości składki pobranej w poprzednim miesiącu oraz o wynagrodzeniu przysługującym inkasentowi za ten miesiąc;
- 4) przekazywać organowi podatkowemu przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, w terminie do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął termin płatności składki, informację o:
 - a) przypadkach niezapłacenia składki lub zapłacenia jej w niepełnej wysokości,
 - b) wysokości nadpłat powstałych u odbiorców końcowych za okres, za który inkasent nie rozliczył składek w związku z rozwiązaniem umowy.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, oraz sposób jej prowadzenia, mając na względzie umożliwienie ustalenia kwoty zapłaconej składki oraz miesięcy, za które nie zapłacono składki albo zapłacono ją w niepełnej wysokości.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:
- 1) zakres danych zawartych w deklaracji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, obejmujący w szczególności:
 - a) dane inkasenta,
 - b) liczbę punktów poboru, o której mowa w art. 13 ust. 1,
 - c) sumę wpłaconych składek, w tym kwotę nadpłat,
 - d) wysokość wynagrodzenia inkasenta,
 - e) kwotę odprowadzoną na rachunek organu podatkowego;
 - 2) sposób przekazywania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 4 lit. a, oraz jej zakres, obejmujący w szczególności:
 - a) miesiąc, za który nie zapłacono składki albo zapłacono ją w niepełnej wysokości,
 - b) dane inkasenta,
 - c) adresy punktów poboru, od których nie zapłacono składki lub zapłacono ją w niepełnej wysokości, oraz dane o odbiorcach końcowych w tych punktach, którymi dysponuje inkasent,
 - d) kwotę składki niezapłaconej lub zapłaconej w niepełnej wysokości;
 - 3) sposób przekazywania informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 4 lit. b, oraz jej zakres, obejmujący w szczególności dane o odbiorcy końcowym, którymi dysponuje inkasent, oraz kwotę nadpłaty
- uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego i sprawnego poboru składki, jednolitego systemu jej ewidencjonowania przez inkasentów oraz kontroli informacji przekazywanych organowi podatkowemu.

Art. 13.

1. Z tytułu terminowego przekazywania składki organowi podatkowemu inkasentowi przysługuje miesięczne wynagrodzenie stanowiące iloczyn liczby punktów poboru obsługiwanych przez tego inkasenta, według stanu z pierwszego dnia danego miesiąca, oraz kwoty 0,20 zł.
2. Wynagrodzenie nie przysługuje za miesiąc, w którym inkasent nie przekazał pobranej składki terminowo i w pełnej kwocie.
3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2 do wynagrodzenia inkasentów stosuje się przepisy ustawy wymienionej w art. 12 ust. 1 pkt 3.

Art. 14.

Na inkasenta, który nie wykonuje obowiązków wynikających z ustawy lub wykonuje je nienależycie, organ podatkowy może nałożyć, w drodze decyzji wydanej w trybie ustawy wymienionej w art. 12 ust. 1 pkt 3, karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł. Określając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia się przyczyny, rodzaj i zakres uchybienia oraz stopień dotkliwości kary dla inkasenta.

Art. 15.

Jeżeli organ podatkowy ustali, że odbiorca końcowy wskazany w informacji, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 4, nie żyje albo że ustał jego byt prawny, niezwłocznie zawiadamia o tym inkasenta.

Art. 16.

Egzekucję składki prowadzi się w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 17.

Organ podatkowy odprowadza środki otrzymane tytułem składki, po ich zaewidencjonowaniu, na rachunek Funduszu Mediów Narodowych w Banku Gospodarstwa Krajowego w terminie 14 dni od ich otrzymania.

Art. 18.

1. Organem podatkowym właściwym rzeczowo w sprawach składki jest naczelnik urzędu skarbowego.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organu podatkowego w sprawach składki, mając na względzie konieczność zapewnienia prawidłowego i sprawnego poboru składki.

Rozdział 4

Zwolnienia

Art. 19.

Zwalnia się od obowiązku zapłaty składki odbiorcę końcowego, który w dniu powstania obowiązku zapłaty jest uprawniony do zryczałtowanego dodatku energetycznego.

Art. 20.

Zwalnia się od obowiązku zapłaty składki odbiorcę końcowego, jeżeli w dniu powstania obowiązku zapłaty on lub jego małżonek zameldowany na pobyt stały pod tym samym adresem spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

- 1) ukończył 75 lat;
- 2) legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności;
- 3) jest uprawniony do ryczałtu energetycznego;
- 4) jest uprawniony do świadczenia opiekuńczego;
- 5) jest uprawniony do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko.

Art. 21.

1. Zwalnia się odbiorcę końcowego od obowiązku zapłaty składki od dodatkowego punktu poboru, jeżeli z tego punktu poboru nie jest doprowadzana energia elektryczna do:
 - 1) domu mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego;
 - 2) miejsca wykorzystywanego do prowadzenia przez odbiorcę końcowego lub inną osobę działalności podlegającej opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, podatkiem dochodowym od osób prawnych, zryczałtowanym podatkiem dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne albo podatkiem tonażowym.
2. Warunek zwolnienia określony w ust. 1 pkt 1 jest spełniony także w przypadku, gdy z drugiego punktu poboru energia elektryczna jest doprowadzana do pomieszczenia przynależnego do lokalu mieszkalnego w rozumieniu przepisów o własności lokali albo do innego pomieszczenia w budynku, w którym znajduje się pierwszy punkt poboru, jeżeli pomieszczenie to jest zajmowane przez osoby mieszkające w lokalu, do którego energia elektryczna jest doprowadzana z pierwszego punktu poboru.

Art. 22.

1. Zwalnia się od obowiązku zapłaty składki odbiorcę końcowego będącego gminną jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.
2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, stanowi zryczałtowane wynagrodzenie za realizację przez gminę zadań wynikających z niniejszej ustawy. W tym zakresie nie stosuje się art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 198).

Art. 23.

1. Organ gminy z urzędu informuje organ podatkowy, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o osobach podlegających zwolnieniu na podstawie art. 19 oraz o punktach poboru objętych zwolnieniem na podstawie art. 22 ust. 1.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, terminy, zakres i sposób informowania przez organ gminy organu podatkowego o osobach uprawnionych do zryczałtowanego dodatku energetycznego oraz o punktach poboru, w których odbiorcami końcowymi są gminne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, mając na względzie konieczność posiadania przez organ podatkowy aktualnych danych dotyczących zwolnień przewidzianych w art. 19 i 22.

Art. 24.

1. Zwolnienie, o którym mowa w art. 20 lub 21, stosuje się pod warunkiem dokonania zgłoszenia przez odbiorcę końcowego, z zastrzeżeniem ust. 2. Zwolnienie stosuje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano zgłoszenia.
2. Wymaganie zgłoszenia określone w ust. 1 nie dotyczy odbiorcy końcowego, który ukończył 75 lat, jeżeli poinformował inkasenta o swoim numerze PESEL.

Art. 25.

1. Zgłoszenie, o którym mowa w art. 24 ust. 1, składa się organowi gminy właściwemu według miejsca zameldowania odbiorcy końcowego na pobyt stały.
2. Zgłoszenie obejmuje w szczególności oświadczenie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, o punkcie poboru, który ma być objęty zwolnieniem, oraz o okolicznościach stanowiących podstawę zwolnienia. W przypadku zwolnienia na podstawie art. 20 pkt 2 do zgłoszenia dołącza się kopię orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności.

3. W przypadku zmiany danych objętych zgłoszeniem odbiorca końcowy jest obowiązany zawiadomić o tym organ gminy w terminie 7 dni od dnia zaistnienia zmiany.
4. Zgłoszenie lub zwolnienie, o których mowa w ust. 1–3, składa się w formie dokumentu papierowego albo dokumentu elektronicznego. Przepisy art. 63 §3a–5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) stosuje się odpowiednio.
5. Organ gminy sprawdza zgłoszenie pod względem formalnym oraz pod względem zgodności oświadczenia dokonującego zgłoszenia z danymi, które organowi temu są znane z urzędu. W razie potrzeby organ gminy wyznacza dokonującemu zgłoszenia termin 7 dni do usunięcia braków formalnych zgłoszenia pod rygorem odmowy poinformowania organu podatkowego o dokonaniu zgłoszenia.
6. Organ gminy informuje organ podatkowy, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o dokonanych zgłoszeniach, z zastrzeżeniem ust. 7, oraz o zawiadomieniach dokonywanych zgodnie z ust. 3.
7. Jeżeli zgłoszenie zawiera braki formalne, których dokonujący zgłoszenia nie usunął w wyznaczonym terminie, albo jeżeli z treści zgłoszenia lub danych znanych organowi gminy z urzędu wynika, że nie zachodzą okoliczności, od których ustawa uzależnia zwolnienie, organ gminy wydaje postanowienie odmawiające poinformowania organu podatkowego o dokonaniu zgłoszenia; przepisy dotyczące odmowy wydania zaświadczenia w postępowaniu administracyjnym stosuje się odpowiednio. Jeżeli postanowienie organu gminy jest ostateczne, zgłoszenie nie wywiera skutku określonego w art. 24 ust. 1.
8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) wzory zgłoszenia i zawiadomienia, o których mowa w ust. 1–3;
 - 2) zakres informacji przekazywanych przez organ gminy organowi podatkowemu na podstawie ust. 6 oraz sposób i terminy ich przekazywania.– mając na względzie konieczność ustalenia okoliczności stanowiących podstawę zwolnienia, pouczenia dokonującego zgłoszenia o skutkach zgłoszenia i obowiązku zawiadomienia o zmianie okoliczności objętych zgłoszeniem oraz pouczenia go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, a także konieczność uzyskania przez organ podatkowy danych o odbiorcach końcowych korzystających ze zwolnienia na podstawie art. 20 lub 21, punktach poboru objętych tym zwolnieniem i okolicznościach stanowiących podstawę zwolnienia.

Art. 26.

Organ gminy prowadzi rejestr zgłoszeń i zawiadomień, o których mowa w art. 25 ust. 1–3.

Art. 27.

1. Zapłaty składki dokonanej mimo zwolnienia nie traktuje się jako nadpłaty.
2. Przekazując organowi podatkowemu informację w zakresie określonym w art. 12 ust. 1 pkt 4 lit. a, inkasent nie ustala, czy niezapłacenie składki lub jej zapłacenie w niepełnej wysokości jest związane ze zwolnieniem; ustaleń w tym zakresie dokonuje organ podatkowy.

Rozdział 5

Przepis końcowy

Art. 28.

Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia ... – Przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE
PROJEKTU USTAWY O SKŁADCE AUDIOWIZUALNEJ

1. Uwagi wstępne

Projektowana ustawa o składce audiowizualnej stanowi część pakietu ustaw kompleksowo regulujących zadania, organizację i finansowanie mediów narodowych w Polsce. Pakiet ten obejmuje:

- 1) ustawę o mediach narodowych;
- 2) ustawę o składce audiowizualnej;
- 3) ustawę Przepisy wprowadzające ustawę o mediach narodowych i ustawę o składce audiowizualnej.

Na wdrażaniu tych ustaw będzie oparty proces reformy publicznego sektora mediów, który oprócz radiofonii i telewizji obejmie także Polską Agencję Prasową. Proces ten będzie rozłożony na 3 etapy, a mianowicie:

a) w czwartym dniu po dniu ogłoszenia pakietu ustaw, co w intencji projektodawców powinno nastąpić na przełomie maja i czerwca 2016 r., rozpoczną się prace nad zorganizowaniem Funduszu Mediów Narodowych i jego organu – Rady Mediów Narodowych;

b) w dniu 1 lipca 2016 r. dotychczasowe jednostki publicznej radiofonii i telewizji oraz Polska Agencja Prasowa, mające formę spółek akcyjnych Skarbu Państwa, ulegną z mocy prawa przekształceniu w państwowe osoby prawne – instytucje mediów narodowych; od tego dnia wpływy z opłat abonamentowych będą przychodami Funduszu Mediów Narodowych;

c) z dniem 1 stycznia 2017 r. system opłat abonamentowych zostanie zastąpiony systemem składki audiowizualnej.

Między określeniem zadań mediów narodowych i ich systemu instytucjonalnego, co jest domeną ustawy o mediach narodowych, a stworzeniem mechanizmu stabilnego pozabudżetowego finansowania, regulowanego ustawą o składce audiowizualnej, istnieje ścisła współzależność.

2. Konieczność zastąpienia dotychczasowych opłat abonamentowych nową daniną publiczną na rzecz mediów narodowych

Instytucje mediów narodowych, pełniące określoną ustawowo misję publiczną, są ważnym elementem dobra wspólnego. Niezakłócone pełnienie tej misji wymaga stabilnego, pozabudżetowego finansowania opartego na powszechnej daninie publicznej. Najbardziej adekwatnym nazwą daniny jest „składka”, ponieważ wszyscy składają się na istnienie i rozwój mediów narodowych. Danina taka z natury rzeczy powinna być niewielka i mieć charakter zryczałtowany – oparty na prostych, nieuwzględniających indywidualnego stopnia korzystania z usług medialnych kryteriach. Ustawodawca może powiązać obowiązek jej wnoszenia bądź z posiadaniem urządzeń do odbioru programów radiowych i telewizyjnych, bądź z prowadzeniem gospodarstwa domowego, bądź z osiąganiem dochodów podlegających opodatkowaniu, bądź z innym przejawem udziału w życiu gospodarczym, jakim jest np. korzystanie z energii elektrycznej w jednym lub kilku miejscach.

Według obowiązującej ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1204, z późn. zm.) obowiązek zapłaty daniny publicznej jest skorelowany z posiadaniem telewizorów i radioodbiorników w gospodarstwach domowych, przedsiębiorstwach i instytucjach niezarobkowych. Opłata obciążająca gospodarstwo domowe nie zależy ani od liczby osób w tym gospodarstwie, ani od liczby miejsc korzystania z odbiorników, ani nawet od liczby odbiorników; wysokość opłaty zależy jedynie od tego, czy jest w gospodarstwie domowym telewizor. Jeżeli nie ma telewizora, opłata w 2016 r. za radioodbiornik(i) wynosi 7 zł miesięcznie, jeżeli jest telewizor – 22,70 zł miesięcznie (można tu pominąć symboliczne zniżki z tytułu zapłaty z góry za okres dłuższy niż miesiąc). Inaczej jest w przedsiębiorstwach i instytucjach niezarobkowych, gdzie opłaty abonamentowe obciążają – odpowiednio według stawki 7 zł lub 22,70 zł – każdy radioodbiornik (także w służbowym aucie) i telewizor, bez względu na liczbę osób mających do nich dostęp czy częstotliwość korzystania z nich.

Mimo mylącej nazwy „opłata”, sugerującej wzajemność i ekwiwalentność świadczeń stron, dotychczasowe opłaty abonamentowe stanowią zryczałtowaną daniną publiczną pobieraną w celu finansowania publicznej radiofonii i telewizji. Jest to danina swym charakterem zbliżona do podatku (przymusowość, bezzwrotność, brak indywidualnego roszczenia osoby zobowiązanej o spełnienie świadczeń, który byłoby ekwiwalentem świadczenia podatnika). Opłaty abonamentowe w istocie nie są opłatami za odbiór programów publicznej radiofonii i telewizji. Taki charakter tej daniny można było zakładać w

czasach, gdy państwowa radiofonia i telewizja posiadała monopol na emisję programów na obszarze państwa, zatem odbiorniki nabywano z reguły w celu odbierania tych programów. Dzisiaj część posiadaczy radioodbiorników i telewizorów w ogóle nie korzysta z oferty nadawców publicznych, a mimo to jest obowiązana wnosić opłaty na rzecz publicznej radiofonii i telewizji; z drugiej strony coraz częstsze jest odbieranie programów nadawców publicznych za pomocą urządzeń elektronicznych, które nie będąc radioodbiornikami ani telewizorami, nie podlegają opłatom.

W miarę rozwoju rynku mediów elektronicznych oraz technik odbioru programów radiowych i telewizyjnych powiązanie obowiązku opłacania daniny na rzecz mediów publicznych z posiadaniem radioodbiorników i telewizorów jawi się jako coraz bardziej arbitralne z teoretycznego punktu widzenia (sprzeczność z założeniem powszechnego udziału obywateli w finansowaniu mediów narodowych), a jednocześnie coraz bardziej dysfunkcjonalne z punktu widzenia efektywności poboru.

Największym mankamentem dotychczasowej regulacji jest to, że nie zapewnia ona powszechności poboru składki, dopuszczając ogromny rozróżnienie między stanem normatywnym a stanem faktycznym. Przede wszystkim nie ma wiarygodnego rejestru podmiotów zobowiązanych do opłat ani odbiorców podlegających obowiązkowi rejestracji. Ustawa nakłada na posiadaczy odbiorców obowiązek ich rejestrowania w placówkach Poczty Polskiej S.A., ale nie wprowadza skutecznych instrumentów egzekwowania tego obowiązku; przewiduje wprawdzie wysokie kary pieniężne za niezarejestrowanie odbiorcy, ale ujawnienie takiego procederu nie jest łatwe i zależy z reguły od przypadku (konsekwentne egzekwowanie obowiązku rejestrowania odbiorców wymagałoby prowadzenia kontroli charakterystycznych dla państwa policyjnego, czego nikt nie postuluje). W rezultacie rejestr prowadzony przez Poczta Polska S.A. obejmuje tylko część osób zobowiązanych z mocy ustawy. Wierzycielem opłat abonamentowych w proceduralnym sensie tego pojęcia jest Poczta Polska S.A., a urzędowi skarbowym przypada jedynie „usługowa” wobec poczty rola egzekutora na podstawie wystawianych przez nią tytułów wykonawczych. Formalnym beneficjentem opłat abonamentowych jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, która przekazywane jej środki gromadzi na specjalnym rachunku (o niesprecyzowanym ustawowo charakterze) w Banku Gospodarstwa Krajowego, by następnie przekazywać je spółkom publicznej radiofonii i telewizji tytułem finansowania misji publicznej. Ustawodawca przypisał też KRRiT niezgodną z jej konstytucyjnym statusem rolę organu wydającego

indywidualne decyzje w przedmiocie umarzania i rozkładania na raty należności osób zobowiązanych, czyli funkcję charakterystyczną dla administracji podatkowej.

Według danych Poczty Polskiej S.A. na dzień 31 stycznia 2016 r. liczba zarejestrowanych abonentów wynosiła zaledwie 6,9 mln, z czego niemal połowa to abonenci ustawowo zwolnieni od opłat. Jako obowiązani do wnoszenia opłat (nie objęci zwolnieniem) zarejestrowanych było tylko 3,4 mln osób w gospodarstwach domowych oraz 218 tys. firm i instytucji.

Opisany system okazuje się coraz bardziej anachroniczny i niewydolny. W sprawozdaniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z jej działalności w roku 2014 stwierdzono: „W Polsce już tylko 8% wszystkich gospodarstw domowych terminowo wnosi opłatę abonamentową, co powoduje, iż pod tym względem znajdujemy się na ostatnim miejscu wśród państw europejskich. Prawie połowa gospodarstw domowych, łamiąc obowiązek prawny, nie zarejestrowała odbiorników i pozostaje poza ewidencją oraz możliwością skutecznego dochodzenia należności, których publicznoprawny charakter potwierdził Trybunał Konstytucyjny. Tylko nieco ponad 200 tys. spośród dwóch milionów przedsiębiorstw płaci abonament”.

W 2015 r. Poczta Polska S.A. zainkasowała łącznie 743,3 mln zł, w tym 734,4 mln zł tytułem należności głównych, 3,1 mln zł tytułem odsetek za zwłokę i 5,8 mln zł tytułem kary za niezarejestrowanie odbiornika. Od pobranych opłat i odsetek Poczta Polska S.A. potrąca sobie aż 6% jako „wynagrodzenie umowne” (nieuregulowane w ustawie; dla porównania: na podstawie przepisów wykonawczych do Ordynacji podatkowej inkasentom podatków przysługuje zryczałtowane wynagrodzenie w wysokości 0,1% pobranych kwot). Od pobranych kar za niezarejestrowanie odbiorników Poczta Polska S.A. potrąca sobie aż 50%.

Zestawienie sumy zainkasowanej przez Poczta Polską S.A. w roku 2015 z sumą zainkasowaną w roku 2014 jednoznacznie pokazuje tendencję spadkową: jeszcze w roku 2014 suma ta wynosiła 802,1 mln zł, czyli była o prawie 60 mln zł wyższa; spadek dotyczy wszystkich wymienionych elementów składających się na tę sumę.

Ponieważ nie ma wiarygodnego rejestru osób zobowiązanych i odbiorników podlegających opłacie, nie można precyzyjnie ustalić, jakie byłyby wpływy z opłat abonamentowych, gdyby powszechnie stosowano się do obowiązków wynikających z ustawy. Można szacować, że wpływy te byłyby co najmniej trzykrotnie wyższe. Taki stan można by uznać za dość zadowalający z punktu widzenia potrzeb mediów publicznych w zakresie misji publicznej, ale jego osiągnięcie na gruncie dotychczasowej konstrukcji opłat

abonamentowych wymagałoby poddania gospodarstw domowych, firm i instytucji kontroli na okoliczność posiadania odbiorników radiowych i telewizyjnych przy stosowaniu form inwigilacji charakterystycznych dla państwa policyjnego.

Zdecydowanie odrzucając takie rozwiązanie, należy wprowadzić od 1 stycznia 2017 r. nowy system powszechnej daniny publicznej na rzecz mediów narodowych, zwanej składką audiowizualną, który będzie:

- na tyle prosty, by nie wymagał tworzenia rejestru osób zobowiązanych do opłacania składki ani jej indywidualnego obliczania;
- tańszy w obsłudze;
- o wiele bardziej skuteczny w przeciwdziałaniu uchylaniu się od obowiązku uiszczania tej daniny.

W obecnych warunkach taką daniną może być jedynie składka obciążająca punkty poboru energii elektrycznej. Dla takiego rozwiązania nie ma realnej alternatywy. Nie jest możliwe szybkie i proste wprowadzenie składki od gospodarstw domowych, ponieważ nie stworzono dotychczas rejestru takich gospodarstw. Nie jest również możliwe powiązanie obowiązku składkowego z podatkiem dochodowym od osób fizycznych (PIT) choćby dlatego, że poza zasięgiem tego podatku znajdują się rolnicy nieprowadzący działów specjalnych. Przy obu rozwiązaniach obowiązkiem wnoszenia składki nie byłiby objęci przedsiębiorcy i instytucje niezarobkowe, co nie miałyby uzasadnienia, skoro podmioty te są dotychczas obowiązane wnosić opłaty abonamentowe.

Projektowana ustawa pozwoli na uzyskanie środków stanowiących przychód Funduszu Mediów Narodowych w wysokości zbliżonej do tej, jaką można by uzyskać, gdyby dotychczasowe przepisy o opłatach abonamentowych były konsekwentnie egzekwowane, przy jednoczesnym obniżeniu kosztów poboru.

3. Konstrukcja składki jako zryczałtowanej daniny publicznej

Podmiotami obowiązany do zapłaty składki będą końcowi odbiorcy energii elektrycznej w rozumieniu ustawy wymienionej w art. 3 ust. 1 pkt 13 projektowanej ustawy, bez względu na status prawny (osoba fizyczna, osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej). Obowiązek zapłaty będzie dotyczył osobno każdego punktu poboru, za który uważa się wyposażone w układ pomiarowo-rozliczeniowy (potocznie: licznik) miejsce, do którego operator systemu dystrybucyjnego dostarcza odbiorcy końcowemu energię elektryczną na podstawie umowy dystrybucji albo umowy kompleksowej. Zgodnie z

prawem energetycznym umowa kompleksowa, stosowana w większości przypadków korzystania z energii przez odbiorców końcowych, jest zawierana przez sprzedawcę energii, który obciąża odbiorcę końcowego należnością zarówno za zużyta energię, jak i za usługę dystrybucji, sam zaś rozlicza się z operatorem systemu dystrybucyjnego. Obowiązany do zapłaty składki będzie podmiot, który zawarł z przedsiębiorstwem energetycznym którąś ze wspomnianych umów. Jeżeli takim podmiotem jest osoba fizyczna, po jej śmierci obowiązany jego spadkobierca, jeżeli umowa nie ogranicza czasu swojego trwania do śmierci strony (por. art. 3 ust. 3 projektowanej ustawy w związku z art. 922 Kodeksu cywilnego).

Obowiązek zapłaty składki będzie powstawał pierwszego dnia każdego miesiąca; zmiany w stanie faktycznym zachodzące w ciągu miesiąca nie mają zatem wpływu na istnienie i treść powstałego obowiązku. Zryczałtowana wysokość składki to 15 zł miesięcznie od każdego punktu poboru. Dla gospodarstwa domowego, które korzysta tylko z jednego punktu poboru, jest to o 7,70 zł mniej niż dotychczasowa opłata abonamentowa za posiadanie telewizora.

Ryzykalny charakter składki, jej powszechność i niewielka kwota miesięczna wykluczają indywidualne różnicowanie stawek składki oraz stosowanie zniżek. Rozwiązania takie znacznie podrażałyby koszty obsługi systemu i komplikowałyby pobór składki. Czym innym jest stosowanie zwolnień od obowiązku zapłaty, o czym będzie mowa niżej.

Termin zapłaty składki za dany miesiąc upłynie ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty, czyli będzie terminem dwumiesięcznym. Takie rozwiązanie umożliwi odbiorcom końcowym, którzy z przedsiębiorstwem energetycznym rozliczają się co dwa miesiące, opłacanie składki za dwa miesiące w terminie zapłaty należności za energię (choć nie ma takiego obowiązku). Dopuszcza się też zapłatę składki z góry za dłuższy okres.

Jednocześnie z wejściem w życie projektowanej ustawy o składce audiowizualnej wejdzie w życie (na mocy przepisów wprowadzających) nowelizacja ustawy Ordynacja podatkowa, która przesądzi, że na gruncie prawa podatkowego składka jest traktowana na równi z podatkiem i stosują się do niej wszystkie reguły prawa podatkowego. Jedyne odstępstwo to nienaliczanie odsetek z tytułu zaległości i przy zwrocie nadpłaty, co jest uzasadnione niewielką kwotą składki i dążeniem do unikania kosztów obsługi niewspółmiernych do efektu. Z tych samych powodów nie będzie się uważać za nadpłatę składki zapłaconej przez osobę, której przysługuje ustawowe zwolnienie; korzystanie z takiego zwolnienia jest notabene prawem, a nie obowiązkiem zainteresowanej osoby.

Wierzycielem składki w sensie proceduralnym będzie organ podatkowy, a nie przedsiębiorca inkasujący składkę.

4. Pobór składki przez przedsiębiorstwo energetyczne

Pomijając przypadki zapłaty w trybie egzekucji, osoba obowiązana do zapłaty składki będzie to czynić za pośrednictwem przedsiębiorstwa energetycznego, które pobiera od niej należność za świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej. Takich przedsiębiorstw jest obecnie około 420.

Obowiązek zapłaty składki, jak już wspomniano, będzie powstawał z mocy samego prawa. Wiedzę o tym obowiązku odbiorcy końcowi będą czerpać nie tylko z Dziennika Ustaw, lecz także z informacji przekazywanych w programach mediów narodowych, a przede wszystkim – z pisemnej informacji dostarczanej im przez przedsiębiorstwa energetyczne (art. 11).

Przedsiębiorstwo energetyczne będzie inkasentem składki w rozumieniu prawa podatkowego. Jego rola będzie polegać przede wszystkim na udostępnianiu odbiorcom końcowym energii elektrycznej rachunku bankowego, na który mogą dokonywać wpłaty, oraz odprowadzaniu pobranej składki, dwa razy w miesiącu, na rachunek organu podatkowego. Ponadto na inkasencie będą ciążyć obowiązki: informowania odbiorców końcowych o obowiązku zapłaty składki i sposobie jej uiszczenia, ewidencjonowania kwot zapłaconych i przypadków niezapłacenia składki w terminie lub zapłacenia jej w niepełnej wysokości, informowania organu podatkowego o takich przypadkach, ale bez wnikania w przyczyny niezapłacenia składki lub zapłacenia jej w niepełnej wysokości.

Ze względu na te dodatkowe obowiązki inkasent będzie miał prawo do zryczałtowanego wynagrodzenia nie od kwot pobranej składki, lecz od każdego obsługiwanego przez siebie punktu poboru. Wynagrodzenie to w będzie od 2018 r. wynosić 20 gr miesięcznie od każdego punktu poboru (art. 13 ust. 1), natomiast w pierwszym roku obowiązywania ustawy stawka ta będzie zwiększona, ze względu na konieczność poczynienia nakładów inicjujących funkcjonowanie systemu, do kwoty 30 gr (zostanie to uregulowane w przepisach wprowadzających).

5. Zwolnienia od obowiązku zapłaty i tryb ich stosowania

System zwolnień nie powinien naruszać istoty powszechności obowiązku składkowego, powinien opierać się na szczególnych racjach społecznych przemawiających za zwolnieniem oraz być prosty i tani w stosowaniu.

Stosowanie zwolnień odbywać się będzie bez udziału inkasentów, którym w żadnym wypadku nie można przyznawać roli urzędów oceniających, czy zachodzą podstawy do zwolnienia. W zasadzie inkasent nie powinien nawet wiedzieć, czy dana osoba korzysta ze zwolnienia; informując organ podatkowy o niezapłaceniu składki, nie będzie ustalać przyczyn tego stanu (art. 27 ust. 2). Zwolnienie będzie polegać po prostu na tym, że organ podatkowy nie będzie wszczynał czynności egzekucyjnych wobec osoby korzystającej ze zwolnienia.

Przewiduje się zwolnienia ze względu na:

a) niskie dochody, uniemożliwiające samodzielnie pokrywanie kosztów zużycia energii – jeżeli odbiorca końcowy jest uprawniony do zryczałtowanego dodatku energetycznego na podstawie prawa energetycznego (art. 19 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 13);

b) wiek – jeżeli odbiorca końcowy lub mieszkający z nim małżonek ukończył 75 lat (art. 20 pkt 1);

c) niepełnosprawność w stopniu znacznym – jeżeli odbiorca końcowy lub mieszkający z nim małżonek legitymuje się odpowiednim orzeczeniem (art. 20 pkt 2);

d) uprawnienie do ryczałtu energetycznego, przysługującego kombatanom i osobom represjonowanym (art. 20 pkt 3 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 8);

e) opiekę nad osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji – jeżeli odbiorca lub mieszkający z nim małżonek jest uprawniony do jednego ze świadczeń opiekuńczych na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych (art. 20 pkt 4 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 9);

f) wychowywanie dzieci w rodzinach o niskich dochodach – jeżeli odbiorca końcowy lub mieszkający z nim małżonek jest uprawniony do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko w ramach programu 500+ (art. 20 pkt 5 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 10);

g) status gminnej jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej – jako zryczałtowane wynagrodzenie za udział gminy w wykonywaniu zadań wynikających z projektowanej ustawy (art. 22).

Ponadto przewiduje się zwolnienie od obowiązku zapłaty składki od każdego dodatkowego punktu poboru w miejscu zamieszkania (por. art. 3 ust. 1 pkt 1 i 6), przy spełnieniu dodatkowych warunków (art. 21). W istocie chodzi o sytuacje, w których

dodatkowy punkt poboru służy zaopatrywaniu w energię elektryczną miejsca związanego z funkcjonowaniem gospodarstwa domowego lub rodzinnego gospodarstwa rolnego, jeżeli potrzeba korzystania z tego dodatkowego punktu poboru wynika ze szczególnych uwarunkowań technicznych (np. punkt poboru w garażu obok budynku mieszkalnego, w piwnicy, w stodole położonej blisko siedliska domu mieszkalnego rolnika, w części zajmowanego przez jedną rodzinę domu, który w czasach PRL podlegał tzw. kwaterunkowi, co wiązało się z instalowaniem liczników energii elektrycznej w poszczególnych lokalach).

Organ podatkowy musi dysponować wiarygodnymi informacjami o osobach korzystających ze zwolnienia i o punktach poboru objętych zwolnieniem. W przypadku odbiorcy końcowego, który ukończył 75 lat i poinformował inkasenta o swoim numerze PESEL, organ gminy dowie się o tym w ramach informacji od inkasenta o niezapłaceniu składki, nie jest więc potrzebne żadna dodatkowe zgłoszenie. W pozostałych przypadkach organ podatkowy będzie otrzymywał odpowiednie informacje od organu gminy. Jeżeli organ gminy z urzędu dysponuje wszelkimi niezbędnymi danymi – tak jest w przypadku osób uprawnionych do zryczałtowanego dodatku energetycznego oraz gminnych punktów poboru – będzie obowiązany z urzędu przekazywać te dane organowi podatkowemu. W pozostałych przypadkach warunkiem skorzystania ze zwolnienia będzie zgłoszenie tego urzędowi gminy, który po zweryfikowaniu dokonanego zgłoszenia przekaże odpowiednią informację organowi podatkowemu.

Zgłoszenie zwolnienia będzie czynnością maksymalnie uproszczoną, dokonywaną za pomocą ustalonego formularza papierowego bądź elektronicznego. Okoliczności decydujące o zwolnieniu będą ustalane na podstawie oświadczeń zainteresowanego; jedynym wymaganym dokumentem będzie orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu znacznym. Organ gminy będzie sprawdzał poprawność zgłoszenia pod względem formalnym oraz zgodność oświadczenia dokonującego zgłoszenie z danymi, które są temu organowi znane z urzędu, takimi jak zameldowanie na pobyt stały czy uprawnienie do świadczeń wypłacanych przez urząd gminy. Dalej idącej weryfikacji zgodności zgłoszenia ze stanem faktycznym może dokonywać organ podatkowy na zasadach ogólnych.

W celu uniknięcia zatorów w urzędach gmin przepisy wprowadzające przewidują możliwość dokonywania zgłoszeń już od 1 października 2016 r., ze skutkiem od 1 stycznia 2017 r.

Postępowanie w sprawach zgłoszeń będzie wolne od opłaty skarbowej (jest o tym mowa w przepisach wprowadzających).

7. Przewidywane skutki finansowe

Według prognozy Agencji Rynku Energii w 2017 r. będzie ok. 17,5 mln punktów poboru, do których będą stosować się przepisy projektowanej ustawy. Ich liczba w roku 2018 utrzyma się na podobnym poziomie. Biorąc za podstawę miesięczną kwotę składki 15 zł, miesięczne wynagrodzenie inkasentów w kwocie 30 gr od każdego obsługiwanego punktu poboru w 2017 r. i 20 gr w 2018 r. i latach następnych oraz przyjmując szacunkowo, że ze względu na zakres zwolnień oraz margines zaległych należności niemożliwych do wyegzekwowania zostanie zapłacona składka od 80% punktów poboru, otrzymujemy następujące szacunkowe wyniki:

Rok	Wpływy brutto	Wynagrodzenie inkasentów	Wpływy netto (przychód FMN)	Stosunek wynagrodzenia inkasentów do wpływów brutto
2017	2 100 mln zł	63 mln zł	2 037 mln zł	3%
2018	2 100 mln zł	42 mln zł	2 058 mln zł	2%

Projektowane rozwiązania *per saldo* nie powodują wzrostu wydatków budżetu państwa. Z dniem 1 stycznia 2017 r. powstanie konieczność zwiększenia etatów w urzędzie skarbowym, którego naczelnik zostanie wyznaczony jako organ podatkowy właściwy w sprawach składki (art. 18 ust. 1); będzie to jednocześnie organ, który na mocy przepisów wprowadzających przejmie dotychczasowe kompetencje KRRiT w indywidualnych sprawach wynikających z zaległości w zapłacie opłat abonamentowych, określone w art. 9 i 10 ustawy z 2005 r. Wiązać się to będzie z odpowiednim zmniejszeniem etatów w Biurze KRRiT. Radykalne zwiększenie wykrywalności uchylania się od płacenia składki przyczyni się do zwiększenia prowadzonych postępowań egzekucyjnych, ale ich koszty w większości pokryją dłużnicy. W ogólnym rachunku należy też uwzględnić oszczędności budżetu państwa wynikające z przejścia od obowiązku wnoszenia opłaty abonamentowej od każdego odbiornika radiowego i telewizyjnego w państwowych jednostkach budżetowych do obowiązku zapłaty składki od każdego punktów poboru energii elektrycznej.

8. Upoważnienia do wydania przepisów wykonawczych

Projektowana ustawa przewiduje wydanie przez Ministra Finansów 6 rozporządzeń – w sprawach określonych w art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 18 ust. 2, art. 23 ust. 2 i art. 25 ust. 8. W większości chodzi o sprawy techniczno-porządkowe, w których treść regulacji jest zdeterminowana przez brzmienie ustawowego upoważnienia i jego ustawowy kontekst.

Informacja dla odbiorców końcowych, o której mowa w art. 11, powinna obejmować nie tylko podanie numeru rachunku bankowego inkasenta przeznaczonego do zapłaty składki, lecz także wzór zapłaty, tak aby odbiorca końcowy był poinformowany o możliwości jednorazowej zapłaty za jeden miesiąc, dwa miesiące albo dłuższy okres i z łatwością potrafił wypełnić odpowiedni dokument zapłaty.

W upoważnieniu zawartym w art. 18 ust 2 przesądza się, że organem właściwym miejscowo w sprawach składki dla obszaru całego kraju będzie naczelnik jednego urzędu skarbowego, co odpowiada nowoczesnym tendencjom w administracji podatkowej oraz sprzyja jednolitości i obniżeniu kosztów stosowania ustawy.

Upoważnienie zawarte w art. 25 ust. 8 w zakresie pkt 1 winno być wykonane z uwzględnieniem ust. 2 tego samego artykułu, zgodnie z którym dokonujący zgłoszenia nie jest obowiązany dokumentować okoliczności, od których ustawa uzależnia zwolnienie, z wyjątkiem przedłożenia orzeczenia o niepełnosprawności w stopniu znacznym; pozostałe okoliczności mogą być przedmiotem oświadczenia dokonującego zgłoszenia.

9. Stosunek do prawa Unii Europejskiej

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

W państwach członkowskich UE istnieją różne systemy finansowania mediów publicznych, m.in. z daniny obciążającej konsumentów i przedsiębiorców.

Projektowane unormowania będą obowiązywać zamiast przepisów o opłatach abonamentowych, których nie kwestionowano z punktu widzenia prawa unijnego. Wątpliwości budził jedynie dotychczasowy sposób wydatkowania środków pochodzących z opłat abonamentowych. Odpowiednie zmiany w tym zakresie wprowadzi ustawa o mediach narodowych; nie jest to materia ustawy o składce audiowizualnej.

Skoro projektowana regulacja zastępuje system opłat abonamentowych i kreuje mechanizmy powodujące, że możliwe stanie się uzyskiwanie wpływów zbliżonych do tych,

które byłyby osiągnane przy konsekwentnym egzekwowaniu obowiązków wynikających z ustawy z 2005 r., nie może być uznana za akt realizujący nową pomoc publiczną w rozumieniu prawa unijnego.